

РЕШЕНИЕ

№ 8004

гр. София, 08.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12558** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Образувано е по жалба на М. А. А., [дата на раждане], в С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] – търсец закрила, чрез адв. Т. Л. – САК, служебен адрес за призоваване: [населено място], [улица], партер, ап. 1, срещу Решение № 12104 от 21.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Анализът на административния орган по отношение на обстановката в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на М. А. А.. Административният орган разглежда общо данните, които се съдържат в издадената от него самия справка, относно състоянието на провинцията, от която произхожда. Органът не е изследвал обстоятелството относно местоживеенето на М. А. А. в С. и региона на страната, в която евентуално ще бъде върнат. В оспореното решение липсва анализ на риска от едно такова пътуване или законността на влизането в страната – именно в конкретната посочена от административния орган обособена част от държавата, счестена за сигурна. Не са анализирани пречките за установяването му в конкретната област на

С.. Атакуваното решение на ДАБ е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., които постановяват към момента на произнасяне по заявлението за закрила, приемащата държава да вземе под внимание какви са общите условия в обособената част от държавата на произход и какви са личните обстоятелства на кандидата. В решението на ДАБ липсва обосноваване на връзката между твърдените от търсеция закрила факти и обстоятелствата характеризиращи конкретното му местоживее в С., там където ще бъде върнат и информация за провинцията – област Д. ал Зор, която органът излага. В област Д. ал Зор продължават сраженията на редовната армия с различни групировки и действия в резултат от активната все още гражданска война. В съдебно заседание жалбоподателят М. А. А. не се явява. Представява се от адв. Т. Л.. Искане се от съда да отмени решението и да приеме, че са налице предпоставките на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като преписката се върне на административния орган за произнасяне в тази насока.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения от него процесуален представител - юрк. М. К. - оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, представява се от прокурор Яни Костов. Намира, че решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно и като такова трябва да бъде потвърдено.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че М. А. А., [дата на раждане] , в [населено място], област Д. ал Зор, С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], е подал молба вх. № ОК – 13 - 1316 от 25.07.2024 г. за предоставяне на международна закрила в Регистрационно – приемателен център – [населено място] (РПЦ – [населено място], О. купел) до Държавната агенция за бежанците при МС. По делото е налице и молба ОК 1368 от 30.07.2024 г. до ДАБ, в която М. А. А. е посочил, че иска международна закрила. Посочен е и адрес: [населено място], [улица]. Попълнени са регистрационен лист (л. 78 от делото) и Е. дактилоскопна карта (л. 71 от делото). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 66 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България.

На 12.08.2024 г. с М. А. А., [дата на раждане] , е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № УП 23577 от 12.08.2024 г. Сирийският гражданин заявява, че напуснал държавата си по произход. Посочва, че живее в хотел близо до Л. мост. Разказва, че има брат, който живее в А.. Посочва, че е роден в С., област Д. ал Зор. Роден е в [населено място]. Като цяло в това село живеят араби. В близост до селото минава р. Е.. Посочва, че не е служил в армията. Избягал е от С., за да не го вземат в армията. Не е получавал призовка от армията. Дошъл е в България, защото тук има сигурност. В С. няма сигурност. Лични заплахи към него не е имало. Не е членувал в политическа партия. Работел е като шофьор на камион. Не е бил член на военна групировка. Не е имал отношения с армията или с полицията в С..

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 12104 от 21.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. При провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според изложеното от органа, до приключване на административното производство не са представени доказателства, които да сочат, че в С. чужденецът е бил преследван или съществува опасност от бъдещо преследване по причини, които са свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Жалбоподателят не е направил твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да представят закрила срещу преследване. Органът е приел, че не се установява сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход. М. А. А. не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Според решаващия орган кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Персонално спрямо М. А. А. в С. не е оказвано насилие. Не е установено да са нарушени основни права на М. А. А. или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според мотивите на органа, жалбоподателят М. А. А. е напуснал С., за да търси по – добър стандарт на живот в посока Европа.

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004 / 83 / ЕО от 29.04.2004 г. Според органа, липсата на доказани конкретни данни, които да потвърждават твърденията на търсещия закрила, водят до извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход.

Жалбоподателят М. А. А. недвусмислено заявява, че не е получавал призовки или повиквателни по повод евентуална негова служба. Не се откриват данни, които да сочат, че спрямо него са били предприемани каквито и да е неблагоприятни действия от страна на държавни или недържавни органи, включително и по повод на негова мобилизация.

В писмо рег. № М – 14430 от 10.09.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде

предоставена закрила в Република България на М. А. А., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 51 от делото).

Дадено е мотивирано становище рег. № УП 23577 от 11.11.2024 г. от младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. О. купел“, РПЦ – С., в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 44 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с вх. № МД – 02 – 41 от 05.11.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

По административната преписка е приобщена справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС.

Решаващият орган подробно е обсъдил справка с вх. № МД – 02 – 41 от 05.11.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС. Преценено е, че за сирийския гражданин не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В решението е обсъдена и справка с вх. № ЦУ – 1850 от 27.08.2024 г. Обсъдена е и справката, която е изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС и която съдържа информация относно отношението на властите в С. спрямо млади мъже, които не са преминали през военна служба и завърнали се в родината. В държавата по произход на сирийския гражданин всички мъже на възраст между 18 г. и 42 г. са длъжни да отбиват военна служба с продължителност между 18 и 21 месеца. Срокът зависи от степента на образование. След отбиването на военната служба могат да бъдат призовани за служба в резерва до навършване на 42 – годишна възраст.

Справката е обсъдена и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл. 15, б. ”в” от Директива 2004/83/ЕО.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателя на 29.11.2024 г. (л. 20 от делото), а жалбата е депозирана на 11.12.2024 г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

М. А. А., [дата на раждане] , е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На М. А. А., [дата на раждане] , е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за М. А. А., [дата на раждане] , се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.

4 от ЗУБ на М. А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 12104 от 21.11.2024 г. на Председателя на ДАБ при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

М. А. А. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от М. А. А. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от М. А. А. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

От жалбоподателя М. А. А. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (*sur place*), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на М. А. А. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто М. А. А. заявява следното: подавам молба за закрила, защото България е сигурна държава. Правата на бежанците се спазват.

О. дотук анализ сочи, че М. А. А. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че

декларираната от М. А. А. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“, вр. чл. 15, б. “а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя М. А. А.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за М. А. А. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че гражданските власти поддържат ефективен контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност. Няма данни в област Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Анализирани са сведенията, че с оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за

установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката от 03.02.2025 г., предоставена от процесуалния представител на ответника юриконсулт К. в открито съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. Справката е относно състояние на сигурността в районите на И., Р., Х., Х. и Д. ал Зор, след падането на режима на Б. А.. Справката е изготвена от дирекция „Международна дейност“ с рег. МД – 02 – 78 / 03.02.2025 г. В справката е посочено, че на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), чийто контрол е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И., започва голяма офанзива в С. С.. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), навлизат в Д., а същият ден президентът Б. А. напуска страната.

На 11 декември 2024 г. коалицията от бивши опозиционни сили, водена от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), установява пълен контрол над източния сирийски [населено място] ал Зор. В източната част на провинция Д. ал Зор се провеждат демонстрации с искане водените от HTS сили да поемат контрола над района и според твърденията, в резултат на това някои командири на Сирийските демократични сили (SDF) дезертират.

В справката е посочено още, че към 29 декември 2024 г. 94 от общо 114 – те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) обществени центрове в С. възобновяват своята дейност. От 27 ноември 2024 г. насам 58 500 души са се свързали с обществените центрове, за да се регистрират и да получат достъп до услугите за закрила. Според ВКБООН, в периода от 8 – 29 декември 2024 г. 58 400 души са се завърнали в С. (основно от Л., Й. и Турция). От началото на 2024 г. (до 29 декември 2024 г.) приблизително 419 200 сирийски бежанци са се завърнали в страната, повечето от тях в Р. (25 %), А. (20 %) и Д. (20 %).

В бюлетин на Върховния комисариат на бежанците на ООН (ВКБООН) от 13 януари 2025 г. се посочва, че ситуацията със сигурност остава нестабилна в части от С. със съобщения за враждебни действия, свързано с конфликт, насилие, ограничения на движението и други инциденти в А., крайбрежните райони, Д., Х., Х., К. и други провинции. Според местни източници и партньори на ВКБООН, в периода 5 – 11 януари най – малко трима цивилни са ранени в Д. и А., включително двама служители на водоснабдителната станция „Ал Х.“. Има множество съобщения за криминални инциденти в крайбрежните райони, [населено място], северната и южната част на Х., а от 10 януари ограниченията за движение в източни [населено място] се увеличават.

Според посоченото в справката на 25.01.2025 г. медиите съобщават, че трима бойци на Сирийските демократични сили (SDF) загиват в провинциалните райони на Д. ал Зор в сблъсък с въоръжени племена, за които се твърди, че запазват лоялност към преходното правителство в Д..

Към 23.01.2025 г. ВКБООН съобщава, че от 8 декември 2024 г. насам близо 210 000 сирийци са се завърнали обратно в страната.

В откритото съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. от ответника е представена и справка с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. В изготвената от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС справка с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. е посочено още, че според турския министър на вътрешните работи, за да се осигури безпроблемен и ефективен процес, шест активни гранични пункта вече работят денонощно с общ

дневен капацитет за обработка на 19 000 лица, което е значително увеличение от предишния капацитет от 3020 души. Правителството на Й. също съобщава, че повече от 22 000 сирийци са влезли в С. през Й., 3100 от които са регистрирани бежанци. Към 27 декември 2024 г. 664 000 души остават новоразселени в С. от началото на декември, 75 % от които жени и деца. Същевременно, около 486 000 вътрешно разселени лица вече са се завърнали в районите си на произход.

Видно от справката от дата 14.01.2025 г. международните полети от летището в Д. са възобновени за първи път след падането на режима на Б. А.. Информацията се основава на електронното издание на британския вестник *T. G.*. Възобновяването включва първия директен полет от катарската столица Доха от 13 години насам. Катар, силен противник на А., прекратява полетите до С. преди 13 години.

На 6 януари 2025 г. Световната здравна организация осъществява първата за 2025 г. трансгранична мисия на ООН в С. С., провеждайки обучения за парамедиците в А., Северно А.. През следващите дни са планирани допълнителни трансгранични мисии от Турция, а през 2024 г. ООН е изпълнила общо 386 трансгранични мисии в С. С. – средно 30 мисии на месец, предимно за наблюдение на проекти, извършване на оценки и ангажиране на общности.

След идването си на власт новото ръководство на С. се ангажира да защитава правата на малцинствата. В началото на януари 2025 г. Министерството на образованието на преходното правителство обявява нова учебна програма за всички възрастови групи, която отразява по – силно ислямската гледна точка и премахва всички препратки към ерата на А. от всички учебни дисциплини.

Приетите по делото справки (с рег. МД – 02 – 20 / 14.01.2025 г. и рег. МД – 02 – 78 от дата 03.02.2025 г.) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището“ (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“ (2023 г.)

Посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 11.02.2025 г. И двете справки се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което и издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на област Д. ал Зор не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в област Д. ал Зор да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Основателен е изводът на административния орган, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за М. А. А. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя М. А. А. се явява Д. ал Зор. Вече беше посочено, че липсват данни в област Д. ал Зор да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплаха срещу него.

В открито съдебно заседание адв. Л. заявява, че видно от представените справки ситуацията в С. все още е ситуация на въоръжени конфликти. Посочва, се че към настоящия момент положението в С. е много по – тежко и трудно от това, което е било преди падането на режима на Б. А.. Според адв. Л. организацията „Х. Т. ал Ш.“ е терористична, като е обявена от много държави за такава.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за М. А. А. съществува реална опасност. Основният мотив за М. А. А. е икономическият. Същият заявява, че го издирват от сирийската армия. Всъщност това е единственият мотив на жалбоподателя – че бяга, за да не бъде мобилизиран. (част от интервю на л. 62 от делото) Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на необходимост от признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на М. А. А., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е роден и е живял – [населено място], обл. Д. ал Зор, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя М. А. А. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

По отношение на предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ съдът съобрази и тълкуването на СЕС в т. 45 от Решение от 12.09.2024 г. по дело С – 352 / 23 (С.). В т. 45 от посочения акт е отбелязано следното: по отношение на член 3 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52), която разпоредба има същия текст като на член 3 от Директива 2011/95, Съдът е приел, че не допуска държава членка да предостави статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила на гражданин на трета страна или на лице без гражданство поради нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на територията на тази държава членка, тъй като това положение е напълно лишено от връзка с логиката на международната закрила (вж. в този смисъл решение от 18 декември 2014 г., М'В., С-542/13, ЕУ:С:2014:2452, т. 33, 43 и 44).

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на М. А. А. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 12104 от 21.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно

издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А., [дата на раждане] , в С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] – търсещ закрила, срещу Решение № 12104 от 21.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.